

Someone handed me another glass of champagne and someone else lit a cigarette that had been dangling from my lips for the past half hour and what I found myself thinking less and less was 'But maybe I'm right and they're wrong' because I was yielding, yielding.

(BRET EASTON ELLIS, *Glamorama*)

'Who the fuck! Who – the – fuck?' Valérie slaat Bobo's hand uit haar haren. Ze draait zich om en een golf champagne slaat over de rand van haar glas en iedereen begint te lachen. Ze geeft Bobo een klapje in zijn gezicht.

'Naughty boy. Blijf van mijn haar af. Dat heeft vanmiddag honderd knotsen gekost.'

'Chez Alain?' vraagt Kim.

'Nee, nee, veel te ouderwets – Rules of Attraction, de kapper van Els Pynoo.'

'Great', zegt Kim en ze neemt een trekje van haar sigaret en blaast de rook door haar neusgaten naar buiten.

Het is nog vroeg, nauwelijks middernacht, maar de zalen zitten al vol en buiten, aan de ingang, worden de deuren gesloten om de brandveiligheid niet in het gedrang te brengen.

'Een ideale avond voor een aanslag', zegt Laurens en het lijkt alsof hij de gedachte zelf begint te geloven door ze uit te spreken: hij kijkt in het rond, en voelt met zijn vingertoppen aan de stoppels van zijn baard. Al het haar op zijn lichaam is gemillimeterd, alsof hij met zijn hele lijf herstelt van een zware kater. Laurens is volledig in het zwart gekleed – iets uit de nieuwe collectie van Véronique Branquinho – en de stoppels op zijn schedel en in zijn nek en op zijn wangen kleuren mooi bij zijn turtleneck en worden weerspiegeld in de glazen van zijn bril – een zwaar zwart montuur van Armani. Hij ziet een man die hij ervan verdenkt moslim te zijn en drinkt zijn schrik weg met een nieuwe slok gin fizz.

'It's only called paranoia if you can't prove it', zegt hij nauwelijks hoorbaar boven de muziek. Bobo kijkt hem vreemd aan, alsof hij het niet begrepen heeft maar toch ook zonder dat hij om uitleg vraagt.

Kim kijkt naar Olivier en Chloë, die wat afzijdig staan te fluisteren en elkaar champagne voederen. Wat een gedoe, denkt ze. Aftellen hoe lang die twee het nog bij elkaar uithouden. En dat elastiekje waarmee Olivier zijn haren bij elkaar houdt tot een paardenstaart – zo ongelooflijk cheap! Zijn T-shirt is ook nogal passé – een groene Bikkembergs van een paar jaar oud – wie wil er nu nog kleren van die verwijfde Bikkembergs dragen sinds die allerlei voetballers liet paraderen in zijn show, en sinds die – geil op de camera (als Bobo na een bak bier) – wekelijks op de televisie komt. Ze ziet Bobo nog altijd Valérie's haar vingeren – that joke isn't funny anymore – en beseft dat ze daar niets tegen in kan brengen: zij en Bobo zijn sinds twee dagen opnieuw uit elkaar. Ze weet niet of ze daar treurig of blij om moet zijn, en ach, wat doet het er ook toe hier vanavond. De Beursschouwburg wordt niet elke dag met een gratis feest van tien dagen en tien nachten voor open verklaard. Ze kijkt naar boven, naar de neonlampen en gaat met haar vingers over de felrode muur waartegen ze geleund staat. Laurens ziet dit en maakt zich klaar om haar toe te spreken. O God, denkt Kim, niet weer een lesje van die pas afgestudeerde architect, en ze lacht hem uitnodigend toe, haar altijd natte lippen een beetje vooruitgestoken. Ze vraagt zich af: is hij homo?

'Wat hier zo goed aan is,' zegt Laurens, 'is dat de kwaliteiten van het werk van Corbu zodanig uitgepuurd en geherinterpreteerd worden, dat we hier te maken hebben met een modernisme dat voor het eerst klaar is voor de eenentwintigste eeuw. Ik vind het een unheimische kracht hebben die je zelden ziet, maar tegelijkertijd heb ik zoiets van: dit is nu, weet je wel, ik leef nu.'

Hij sluit langzaam zijn ogen, maar deze beweging duurt langer dan het gesloten zijn zelf, want hij opent ze onmiddellijk weer.

'He's definitely gay', denkt Kim en ze laat haar ogen dwalen over de details, de doorzichten en de plekjes die Laurens haar aanwijst. Ze knikt, nipt van haar glas champagne, knikt opnieuw en lacht hem beminlijk toe alsof hij een grapje gemaakt heeft.

Een televisieploeg wurmt zich naar binnen en de gesprekken tussen de zes vrienden vallen stil. Een meisje houdt een microfoon onder de neus van een volledig in het zwart geklede man (outfit van Aesthetic Terrorists? Marc Jacobs?) en begint hem te interviewen. Het haar van de man is vooraan en bovenaan erg kort maar achteraan, in zijn nek, ligt het tot een dik tapijt opgestapeld.

Chloë heeft net een glaasje fruitsap gehaald en slaagt erin omstandig door het beeld te paraderen. ‘Dit is geen modeshow hé, schat. Kan je je werk weer niet thuislaten?’ zegt Bobo en hij stopt zijn neus even in haar lange blonde haren en Oliviers gezicht betreft, maar niet erg lang.

Ze heeft nochtans de kleren van haar laatste job aangehouden, denkt Valérie, een deux-pièces van Ann Demeulemeester. Olivier, die freelance fotograaf is, neemt een paar foto’s en op aandringen van Laurens neemt hij ook een paar kiekjes van het interieur.

‘De waarheid zit in de details, Ollie. Mega-esthetisch!’ zegt Laurens ja knikkend.

Een ouder koppel komt binnengekuierd – het blokrijden aan de ingang is stopgezet – en kijkt verwonderd in het rond.

‘Die zitten zeker in de verkeerde sketch’, zegt Bobo. En als het gezelschap luid begint te lachen, klemt de vrouw haar handtas tegen haar borst aan en trekt haar man haar terug in de richting van de uitgang.

‘Verkeerd gelopen na een gezellig etentje bij kaarslicht’, zegt Chloë.

Het interview voor de camera is voorbij en een journalist met een pen en een blocnote dringt zich op. ‘Een reactie voor de weekendbijlage van De Morgen?’ vraagt hij aan de in het zwart geklede man die door Laurens als een van de architecten is geïdentificeerd. ‘Kort graag, we hebben niet veel tijd en nog veel minder plaats.’ Het antwoord van de architect gaat verloren in het gedruis. ‘Weet je door wie ik de laatste tijd zo gefascineerd ben geraakt?’ vraagt Kim, aan niemand in het bijzonder. Het truitje dat zij draagt (Van Beirendonck? H&M?) heeft een brede halsopening, waardoor het langs haar linkerschouder naar beneden is gezakt en een spaghettibandje bloot laat. ‘Arthur Rimbaud.’

‘Ah ja,’ zegt Valérie, ‘le poète bandit.’

‘En welke bundels heb je van hem gelezen?’ vraagt Laurens, die het werk van Rimbaud kent omdat een ex van hem ooit Romaanse talen studeerde. Kim kijkt hem aan alsof hij haar net ten huwelijk heeft gevraagd.

‘Dichtbundels,’ spuwt ze uit, ‘wie heeft het hier over fucking dichtbundels? Ik heb een film over zijn leven gezien. Met...’ – en ze spreidt haar handen alsof ze een belangrijke mededeling gaat doen – ‘Leonardo DiCaprio.’

‘Die babyface!’ zegt Olivier, ondertussen een sigaret zoekend in het handtasje (Louis Vuitton? Delvaux?) van Chloë.

‘Jaaaa...’ zegt Kim met wijd opengesperde mond ‘maar hier heeft hij wel een fantastische rol, een echte schets van een karakter!’

‘Heb jij niet ooit een verhalenbundel geschreven?’ vraagt Laurens haar nu, stiller dan gewenst, zodat alleen Kim hem kan verstaan. ‘Over liefde, toch... of was het over ontwikkelingssamenwerking?’ Kim heeft geen zin in dit gesprek en al zeker niet met hem. Ze zet haar breedst mogelijke glimlach op en vraagt wie er nog wat wil drinken... of misschien moeten ze met zijn allen naar de bar verhuizen, voor de verandering.

Het zestal doorkruist de rode straat terwijl boven hun hoofden, op verschillende niveaus, bezoekers heen en weer bewegen. Aan de ingang van de bar moeten ze aanschuiven.

‘Is het mijn verbeelding,’ zegt Chloë tegen Valérie terwijl ze haar arm vasthoudt, ‘of heb ik zonet Tom Barman zien passeren?’

‘Ahhh, he’s so cute,’ brengt Valérie uit, als een kreet van ontzetting, ‘en ik die dacht dat het Frank Devienne was!’ In de bar is het zo mogelijk nog drukker. Het zwart-witte dambordpatroon danst rondjes voor de ogen van Bobo. Overschakelen op een glas bier, denkt hij, the sooner the better.

‘Wat is dat hier eigenlijk voor iets?’ vraagt Valérie, terwijl ze met z’n zessen aan een tafeltje gaan zitten, dat als bij wonder net voor hun neus is vrijgekomen. Niemand begrijpt haar vraag en gepikeerd zegt ze, alsof ze met een bende baby’s op stap is: ‘Ik bedoel: is het hier vanaf nu elk weekend feest?’

‘Natuurlijk,’ zegt Laurens, omdat hij het als zijn taak ziet duidelijkheid te verschaffen bij alles wat deze renovatie aangaat, ‘natuurlijk. ’t Is te zeggen: onder andere.’

Een orkestje dat in het gebouw rondreist en halt houdt op de rode straat speelt mariachi-muziek, opboksend tegen de soundtrack van de bar.

‘Ben jij aan het wenen?’ fluistert Chloë bezorgd in het oor van Kim. ‘Nee hoor, waar haal je het

vandaan? Ik geeuw alleen maar. Ik heb vandaag moeten werken.’ Er wordt getoast, op niets of niemand in het bijzonder.

‘Wist je,’ zegt Laurens, verdergaand op het gesprek over Rimbaud van zo-even, ‘dat sommigen beweren dat architectuur eigenlijk een verknijpte vorm van literatuur is?’

‘Waar begin jij nu toch weer over?’ roept Kim iets luider dan haar bedoeling was en net op het moment dat er een stilte valt in de achtergrondmuziek. Ze slaat verlegen giechelend haar rechterhand voor haar mond.

‘Is het werkelijk?’ vraagt Bobo. ‘Ik heb bij zulke dingen altijd zoiets van: laat de ene kunst toch niet met de andere rotzooien... er is al incest genoeg.’

‘Je kan gelijk hebben, you’ve got a point’, zegt Laurens, die de interesse voor het door hemzelf aangebrachte onderwerp alweer kwijt is en voor zich uit staart. Daar komt die architect van daarnet binnen. Laurens vraagt zich af of dit binnenlands genie zich ooit verbeeld heeft dat hij, Laurens, zou plaatsnemen tussen de muren van een door hem gerealiseerd ontwerp... Zo nee, of de artiest er dan nu voldoening uit haalt dat hij hier zit? Het moet altijd deugd doen om te weten dat iemand je werk op prijs stelt.

In de bar hangen grote televisieschermen aan de muur waarop straatbeelden zichtbaar zijn die doorgestuurd worden langs een camera aan de ingang.

‘Hè wat vervelend,’ zegt Chloë, ‘zo kan je jezelf nooit zien als je in beeld bent... of je zou een foto van het scherm moeten nemen.’

Als kinderen die kattenkwaad voorbereiden, wordt opgewonden besloten dat Chloë en Olivier naar buiten zullen gaan om zich te laten filmen en dat Bobo met Oliviers digitale camera een foto van het scherm zal nemen. Maar eerst moet er nog wat gedronken worden. De geldpot die zij aan het begin van de avond bijeengebracht hebben, is bijna in waarde gehalveerd.

Vervolgens gaan Chloë en Olivier hand in hand naar buiten, een glas Blue Curaçao in hun vrije hand, nu en dan zwaaiend en omkijkend als gingen zij op huwelijksreis. Valérie, die dit hele gedoe maar niks vindt, gaat in de toiletten beneden een lijntje scoren.

Buiten valt pas op hoe warm het binnen is. Chloë en Olivier zwaaien naar de camera, voeren een fotogenieke tongkus uit en zwaaien nogmaals naar de camera. Binnen neemt Bobo een foto terwijl Kim hem waarschuwt dat een afbeelding van hun liefdesgeluk de camera wel eens zou kunnen beschadigen. Het haar van Chloë danst in de nachtelijke wind. Oliviers ogen lichten op onder de straatlantaarn. Terug in de binnenstraat lopen Olivier en Chloë Valérie tegen het lijf en gearmd, met gelijke tred, gaan ze weer naar de bar. Chloë en Olivier kijken naar hun foto op het schermje van de digitale camera, kreunend van bewondering. De straat buiten, zo toont het televisiescherm, is ondertussen leeg.

Valérie trekt haar jasje uit (zwart leder, misschien door een naaister in elkaar gezet), waaronder ze alleen nog een topje draagt. ‘En nu,’ zegt ze met vervaarlijke ogen, ‘wil ik dansen... shaken... shaken...!’ Dit laatste werkwoord rekt ze met haar hele mond totdat het minutenlang lijkt te duren. Ze gaan langs de trap naar boven, tegen de mensezee in. In de goud geschilderde theaterzaal staat Daan in zijn eentje op het podium met een gitaar met twee armen. ‘Ik ben de ultieme pophoer’, zegt hij, en hij zingt over Swedish designer drugs. De muziek is zo luid dat er slechts tussen twee mensen gesprekken kunnen ontstaan en dan nog moeten zij de woorden langs de oorschelp bij elkaar naar binnen schreeuwen.

‘Wat jammer,’ roept Olivier tegen Bobo, ‘dat het uit is tussen jou en Kim.’

‘Ja, weet je wel, ik heb zoiets van: deze week is het allemaal in één keer gedaan. Finito met werken en finito met Kim.’

‘Hoe bedoel je, gedaan met werken?’

‘Wel ja, ik vertrek eind deze maand naar Rusland!’

‘Rusland? Waarom? Waarom hoor ik dit nu pas?’

Voor het eerst die avond kijkt Olivier Bobo in de ogen, zij het nogal vertwijfeld. ‘Chloë,’ roept hij naar zijn vriendin, ‘Chloë! Wist jij dat Bob...’ Maar Bobo trekt Oliviers kin met een ruk terug in zijn richting en legt hem het zwijgen op. Olivier slaat in één teug zijn Manhattan leeg tot op de bodem.

‘Fuck! Why, for heaven’s sake!’

‘Ik heb het hier wel gehad’, zegt Bobo, waarop Olivier zegt: ‘Hier moet ik een foto van nemen, nu het nog kan.’ Hij virtualiseert Bobo’s gezicht met zijn digitale camera, en pas nadat Bobo vriendelijk lachend heeft geposeerd gaat hij verder.

‘Weet je wel, Kim heeft een dominante man nodig en ik heb een dominante persoonlijkheid, maar ik heb hier nu geen zin meer in. Ik zou haar direct terug kunnen krijgen moest ik het vragen maar waarom? Ik ben hier nog te jong voor.’

‘Chloë denkt dat ze iemand anders heeft’, schreeuwt Olivier zo voorzichtig mogelijk.

‘Ja, dat kan, maar dat betekent niets, weet je wel. Ik ben het die ze nog altijd nodig heeft.’

‘Mmm.’ Olivier kan niet antwoorden want hij drinkt alweer van een nieuwe cocktail die Chloë hem heeft aangereikt.

‘En ik heb een nieuwe uitdaging nodig, ook op professioneel gebied. Ik ben het beu hier alleen maar de taal te spreken, ik ga me nu eens midden de mensen begeven.’

‘What can I say, man, what can I say? Better get it while you can’, roept Olivier, zich stilaan weer concentrerend op het optreden vooraan en op de hysterische tienermeisjes op de eerste rij.

Kim en Chloë zijn achteraan op de grond gaan zitten, leunend tegen de gouden muur.

‘Ben je gelukkig met Olivier?’ vraagt Kim aan Chloë.

‘Ja. Ja. Vind jij het niet erg dat het uit is tussen jou en Bobo?’

‘Nee. Nee. Trouwens, hij was de laatste tijd nogal dik geworden.’

Valérie en Laurens staan zwijgend naast elkaar, drinkend en rokend. Als de zanger plaats maakt voor de deejay, zet Valérie een paar passen naar voor en trekt het topje van over haar bovenlijf.

Blijkt dat ze eronder nog een bh (Wolford? Petit Bateau?) draagt.

Ze begint in haar eentje te dansen. Na vijf minuten loopt ze zo rood aan dat ze om af te koelen aan de kant van de zaal gaat staan, in de koude stroom van de blaasmond van de airco. ‘Het is hier echt wel overdreven warm’, schreeuwt Laurens in het oor van Olivier, die dit keer aan een glas bier staat te nippen. Hij verplaatst zijn voeten maar dreigt in elkaar te zullen zakken, zodat Bobo en Laurens hem moeten ondersteunen.

‘Ik ga... ik ga wat water in mijn gezicht plensen’, zegt Olivier en hij verlaat de gouden feestzaal. Chloë komt bij Bobo en Laurens staan.

‘Waar is Olivier?’ roept ze, luid genoeg zodat zowel Bobo als Laurens het kunnen horen. ‘Taking a leak’, zegt Bobo en hij wijst naar beneden, naar de kelder of naar zijn kruis.

Het ritme van de muziek wordt met nog een tandje verhoogd en Valérie kan het niet meer zo goed aan, al die lenige lichamen lijken weg te zullen zwemmen voor haar ogen.

‘Effe chillen, ik kom helemaal ten einde’, schreeuwt ze tegen Kim. Als ze weg is, roept Bobo tegen Laurens: ‘Ze is de oudste van ons allemaal maar ze heeft toch het mooiste lichaam.’ Kim en Bobo dansen kort met elkaar. Bobo’s handen grijpen naar haar achterwerk en Kim sluit haar ogen en schudt haar hoofd heen en weer, wegdrijvend op de muziek.

Dan wijst Bobo Kim, Laurens en Chloë drie schermen aan, die net als in de bar aan het plafond zijn opgehangen maar die hier in verbinding staan met de kelderverdieping. Tijdens een zeldzaam rustmoment in de deejay set slaagt Laurens erin enkele voorzichtige danspases te plaatsen met Kim.

Plots, zonder dat een van hen weet hoe lang dit al aan de gang is, wordt het gezicht van Olivier zichtbaar op een van de televisieschermen. Zijn ogen zijn gesloten en hij staat rechtop, met zijn hele lichaam steun zoekend tegen een grijze, betonnen wand. De deejay speelt *Rose Rouge* van Saint-Germain: *I want you to get together, put your hands together one more time...*, elegant gemixt met *Satisfaction* van The Rolling Stones.

‘Wat is dit,’ roept Laurens uit, zonder zich tot een specifiek oor te richten, ‘gaan we retro?’

De schijnbaar eeuwenoude strot van Mick Jagger gaat in duel met het cleane stemgeluid van de anonieme diva: *I can't get no... put your hands together*. En ondertussen blijft dat onnozel glimlachende gezicht van Olivier op het televisiescherm flikkeren... De zweetpareltjes op zijn gezicht lijken als de facetten van een spiegelbal de zaal in te flitsen. Alles wordt overstemd door de soundtrack van de deejay en Chloë heeft het nu eindelijk ook gezien en besluit haar vriendje op te bellen om een eind te maken aan deze schertsvertoning.

‘He’s having fun...God weet waarom’, roept Bobo, zich verslikkend in een whiskycola. En van de spanning klopt Laurens zijn sigaret af in zijn eigen bierglas. ‘Shit!’

And I try... and I try... and I try...

Chloë hoort Oliviers gsm overgaan – beep.... beep... beep... – en dan: een luide knal, gevolgd door geruis en gesmoorde geluiden.

‘Ollie?’ schreeuwt ze in haar toestelletje, dat in haar oorschelp dreigt te zullen verdwijnen, ‘Ollie?’

I want you to get together... Satisfaction!

‘Ik hoor niets’, zegt Chloë en ze geeft het toestel door aan Kim.

Op het scherm is Oliviers gezicht ondertussen samengetrokken tot een grimas. Het elastiekje is losgeraakt en zijn haren hangen languit over zijn schouders. Kim luistert met gefronste wenkbrauwen.

Aan de andere kant van de lijn zegt Valérie gesmoord: ‘Dit doet jouw graatmager vriendinnetje niet, hé, baby?’ en de geluiden van voorheen nemen weer een aanvang en Kim schakelt het gsm-toestel uit. De deejay brengt het mengen van de twee nummers tot een hoogtepunt en dat hoogtepunt gaat naadloos over in een derde song, die vooraansnog door niemand wordt herkend.

Later, later, als het licht is geworden en een bekende Vlaming arriveert met groenten om dagverse soep te maken...

Valérie rookt een sigaret op het dakterras en Bobo masseert haar blote schouders.

‘Ik voel me zo leeg,’ zegt ze, ‘zo leeg. En als ik mijn ogen sluit zie ik niets – blanco – niets.’

‘Rustig maar, rustig maar’, zegt Bobo. ‘Straks gaan we slapen.’

‘Dit kan zo niet lang meer doorgaan... niet lang meer’, jammert Valérie.

‘Kalm, kalm’, zegt Bobo en hij kust haar schouder.

‘Vind je,’ vraagt Valérie, ‘dat ik mijn diamanten ring zou moeten verkopen?’

Chloë ligt slapend op de eerste verdieping met naast haar, nog nauwelijks overeind, Kim en Bobo, die een sigaret en een gin tonic delen en elkaar nu en dan languit op de mond kussen. Kim verbreekt hun omhelzing – ‘Ik wil een kind van je’, zegt ze naar adem happend – waarna hun kus wordt verdergezeten. En als ze proberen de cocktail door hun neusgaten te drinken, zien ze Andy Warhol uit de gouden zaal stappen met een Siamese kat op zijn linkerschouder.

‘Drella,’ roept Bobo, ‘Drella! Fix me a drink!’ en de vrouwen van de kuisploeg kijken hem ontstemd aan.

‘Heb jij ooit het gevoel,’ zegt hij tegen zijn vriendin, ‘dat wij slechts een verzinsel zijn, een poppetje in een maquette, een steentje op een bergwand?’ Maar ook Kim is in slaap gevallen, met haar hoofd op de buik van Chloë.

En Laurens loopt in de rode hal, ijsberend, wachtend op een vertreksein. Een oude landloper, ongeschoren, met lang ongewassen haar en gescheurde kledij, komt binnen, verbaasd, hongerig misschien, met in elke hand een wit plastic zakje van de Match. Laurens slaat hem voluit in het gezicht.

‘Rot op,’ zegt hij, ‘weg hier. Dit is de bedoeling niet,’ en het bloed spat uit de neus van de bedelaar op het mooie rode spuitbeton.

Boven hangt Valérie over de borstwering van het dakterras. Wat niemand nog voor mogelijk had gehouden, gebeurt: haar maaginhoud blijkt onuitputtelijk en slaat met een niets ontziende kracht te pletter, dertig meter lager tegen de straatstenen. De grijsaard, gewend aan het leven op straat, kan deze neerslag handig ontwijken.